

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Erikem Janíkem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 9a, 690 02 Břeclav

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. 43905/20/5100-41453-711846,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2020, č. j. 43905/20/5100-41453-711846 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 5. 2020, č. j. 978299/20/2900-31472-

703015, kterým byl předepsán úrok z posečkané částky ve výši 122 500 Kč, a ze dne 20. 5. 2020, č. j. 977552/20/2900-31472-703015, kterým byl předepsán úrok z posečkané částky ve výši 692 865 Kč.

2. Napadené rozhodnutí navazuje na platební výměr správce daně č. 31/2015 na odvod za porušení rozpočtové kázně č. j. 149410/16/2900-31473-703015, do státního rozpočtu (dále také „odvod SR“) ve výši 1 215 000 Kč a platební výměr č. 30/2016 na odvod za porušení rozpočtové kázně č. j. 149273/16/2900-31473-703015 do národního fondu (dále také „odvod NF“, souhrnně „odvody“) ve výši 6 885 000 Kč (dále souhrnně „platební výměry na odvod“). Podle platebních výměrů na odvod byl žalobce povinen vrátit dotaci poskytnutou na realizaci projektu „*Rekonstrukce objektu Holubí Zhoř*“, která byla schválena rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu o poskytnutí dotace ze dne 13. 6. 2013, č. j. 76-13/5.3NMO2-811/13/61200, ve znění dodatků č. 1 a dodatku č. 2 v celkové maximální výši 16 000 000 Kč. Žalobce platební výměry na odvod napadl odvoláním, které žalovaný zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, jež byla u Krajského soudu v Brně (dále jen „soud“) vedena pod sp. zn. 29 Af 52/2017 (dále také „žaloba ve věci odvodů“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalovaný vytvořil neakceptovatelný právní stav. Žalobce je nucen pod hrozbou daňové exekuce zaplatit úrok z posečkané částky ve výši 815 365 Kč, přestože žalobě ve věci odvodů byl přiznán odkladný účinek a žalobce nemá povinnost odvádět částku, se kterou bylo posečkáno.
4. Nelze po žalobci požadovat zaplacení úroků z posečkání s úhradou odvodů, pokud dosud nevznikla povinnost zaplatit samotné odvody. Úrok z posečkání může být vyměřen a vymáhán s odvodem tehdy, je-li platební výměr na odvod účinný a vymahatelný – což zde není. Nelze se ztotožnit s názorem žalovaného, že povolením posečkání bylo umožněno pozdější plnění daňového odvodu oproti termínu stanoveným zákonem. Není pochyb o tom, že v takovém případě žalobci ze zákona vzniká povinnost uhradit úrok z posečkané částky. Žalovaný přehlíží fakt, že odklad daňového odvodu, resp. zánik účinnosti příslušného rozhodnutí umožnil žalobci nikoliv institut posečkání, ale právě odkladný účinek žaloby. Žalovaný se nemůže „schovávat za zákon“, aniž by tyto zásadní skutkové okolnosti hodnotil. Ustanovení § 157 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) stran povinnosti uhradit úrok z posečkání míří pouze na ty případy, kdy rozhodnutí je vykonatelné a správce daně povolí posečkání. Není pravdou, že žalobce mohl úrok z posečkané částky očekávat. Nelze požadovat zaplacení příslušenství daně, pokud žalobce nemá povinnost zaplatit samotnou daň. Bylo nesprávně aplikováno ustanovení § 157 odst. 6 daňového řádu – žalobě ve věci odvodů byl přiznán odkladný účinek.
5. Nelze souhlasit se závěrem, že vydání platebních výměrů na úroky z posečkání je vázáno toliko na povolení posečkání, které již skončilo. Žalobci nemůže být přičítáno k tíži, že vedle žaloby ve věci odvodů požádal také o posečkání s úhradou odvodu za porušení odvodu do SR a odvodu do NF.
6. Nesprávně posouzena byla otázka souběžně probíhajícího trestního řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 T 7/2016, které dosud nebylo pravomocně ukončeno a ve kterém také probíhá přezkum oprávněnosti vyplacení dotací u stejného projektu.

7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vady řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zprvu popsal skutkový stav a vymezil žalobní námitky.
9. Ustanovení § 157 odst. 3 daňového řádu je příkazovou normou, která správci daně ukládá vydat platební výměr na úrok z posečkaní bezodkladně po skončení posečkaní. Správce daně tedy nedisponuje správním uvážením a je povinen daný platební výměr vydat. Nelze souhlasit se žalobcem, že se správce daně či žalovaný „schovávají za zákon“ – v dané věci bylo postupováno dle příslušných ustanovení daňového řádu. Skutečnost, že žalobě ve věci odvodů byl krajským soudem přiznán odkladný účinek, není v dané věci rozhodná. Povinnost uhradit úrok z posečkané částky vzniká ze zákona. Vydáním platebního výměru na úrok z posečkaní správce daně pouze deklaruje výši, v níž má být úrok z posečkané částky uhrazen. Platební výměr na úrok z posečkané částky je deklaratorní rozhodnutí, jde o matematický výpočet, není zde prostor pro správní úvahu. Úrok z posečkané částky vznikne i za dobu, kdy bylo daňovému subjektu povoleno posečkaní, jehož podmínky nedodržel, což je situací žalobce.
10. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 18. 9. 2015, č. j. 5 Afs 29/2015-68, přiznání odkladného účinku žalobě ve věci odvodů nezamezuje samotnému vzniku penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, který je materiálně úrokem z prodlení. Tato skutečnost nemůže vést k aplikaci § 157 odst. 6 daňového řádu způsobem požadovaným žalobcem. Důvodem aplikace tohoto ustanovení bylo to, že ve specifikovaných částkách a obdobích by žalobci již nevznikalo penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, protože v tomto rozsahu nevznikl ani úrok z posečkaní.
11. Žalovanému není zřejmé, jak může povolení posečkaní jít k tíži žalobce. V důsledku povolených posečkaní žalobci nevznikalo penále za prodlení s odvody, nýbrž úrok z posečkaní, který je cca pětikrát nižší. Povolení posečkaní tak bylo zcela zjevně žalobci ku prospěchu.
12. Rovněž je nedůvodná námitka, že nebylo řádně vyhodnoceno souběžně probíhající trestní řízení vedené u Krajského soudu v Brně. Trestní řízení se týká jiného projektu. Žalobce v daném směru pouze tvrdil, že Ministerstvo průmyslu a obchodu si v daném řízení nárokuje vrácení dotací, uvedenou skutečnost však nepodložil žádným důkazním prostředkem, a to za situace, kdy správce daně ani žalovaný nejsou účastníky daného trestního řízení. Zde není sporu o tom, že žalobci s odvody SR a NF posečkáno bylo. Byl tedy dán důvod pro předepsání úroku z posečkaní platebními výměry, přičemž tento byl stanoven v souladu s daňovým řádem.
13. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

15. Soud v souladu s §75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nemohl tedy přihlédnout ke skutečnosti, která je mu známa z úřední činnosti, a to z rozhodování o žalobě ve věci totožných účastníků, vedené zdejším soudem pod sp. zn. 29Af 47/2022. Předmětem řízení jsou zde platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu a do státního rozpočtu v souvislosti s poskytnutím dotace. Žalobce poukazoval na řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 T 7/2016, jehož předmětem je rovněž poskytnutá dotace. Jak žalobce sdělil ke sp. zn. 29Af 47/2022, ve věci bylo vydáno usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2022, č.j. 5 Tdo 1132/2021-5878, kterým byl zrušen rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 5. 2021, sp.zn. 4 To 10/2021 ohledně obviněných Ing. A. K. a T. K., tedy žalobce, jakož i všechna další, obsahově navazující rozhodnutí, tedy i rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2020, sp. zn. 50 T 7/2016.
16. Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným je, zda byl žalobci vyměřen úrok z posečkané částky v souladu se zákonem.
17. Podle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu se daní *pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona.*
18. Podle § 2 odst. 4 daňového řádu zahrnuje daň podle odstavce 3 *rovněž daňový odpočet, daňovou ztrátu nebo jiný způsob zdanění a příslušenství daně.*
19. Podle § 2 odst. 5 daňového řádu se příslušenstvím daně *rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.*
20. Podle § 157 odst. 2 daňového řádu vzniká za dobu posečkání *daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z posečkané částky, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 7 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.*
21. Podle § 157 odst. 3 daňového řádu vydá správce daně o předpisu úroku z posečkané částky za dobu posečkání *platební výměr bezodkladně po skončení posečkání. Úrok z posečkané částky se nepředepíše, nepřesahuje-li 100 Kč.*
22. Podle § 157 odst. 6 daňového řádu nevzniká úrok z posečkané částky *po dobu, kdy daňovému subjektu nevzniká povinnost uhradit úrok z prodlení z jiného důvodu, než je povolení posečkání.*
23. Zprvė soud považuje za důležité uvést, že předmětem posouzení soudu může být v tomto rozsudku pouze zákonnost předepsání úroku z posečkané daně, nikoliv vyměření odvodů za porušení rozpočtové kázně.
24. Pokud jde o odvod za porušení rozpočtové kázně žalobcem, žalobce proti jeho vyměření brojil žalobou u zdejšího soudu. Žalobě ve věci odvodů byl přiznán odkladný účinek usnesením ze dne 11. 7. 2017, č. j. 29 Af 52/2017-49. Dne 1. 7. 2021 vydal zdejší soud rozsudek č. j. 29 Af 52/2017-104, kterým soud žalobě ve věci odvodů vyhověl a zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 4. 2017, č. j. 16731/17/5000-10470-700938, a č. j. 16735/17/5000-10470-700938, kterými byly potvrzeny platební výměry, jimiž byly odvody stanoveny. Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 Af 52/2017-49, nabyt právní moci dne 11. 10. 2021. Odvolací finanční ředitelství vydalo dne 10. 6. 2022 rozhodnutí č. j. 18561/22/5000-10612-713033, jímž bylo opětovně odvolání proti

platebním výměřům zamítnuto. Žalobce proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 18561/22/5000-10612-713033 podal žalobu vedenou zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 47/2022 (dále jen „žaloba ve věci odvodů 2“). Tyto skutečnosti jsou zdejšímu soudu známy z jeho úřední činnosti, a proto k nim nebylo třeba provádět dokazování (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 As 221/2014-35). Rozhodnutí, jímž byla znovu potvrzena prvostupňová rozhodnutí správce daně, je nyní pravomocné, přičemž žalobě ve věci odvodů 2 nebyl přiznán odkladný účinek (viz usnesení ze dne 14. 9. 2022, č. j. 29 Af 47/2022-48).

25. Je třeba zdůraznit, že daní je i peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle daňového řádu. Podle § 44a odst. 11 věty první a druhé zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, vykonávají správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále finanční úřady podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu. Odvod za porušení rozpočtové kázně ve smyslu výše citovaného ustanovení je tedy daní ve smyslu daňového řádu (§ 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu). Úrok z posečkaní s úhradou odvodu za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 157 daňového řádu je příslušenstvím daně dle § 2 odst. 5 daňového řádu.
26. Předmětem nynějšího soudního řízení je stále existující napadené rozhodnutí žalovaného, jímž byl úrok z posečkané daně pravomocně předspsán.
27. I přes odkladný účinek mohl žalovaný vycházet z existence pravomocného rozhodnutí, jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 18. 9. 2015, č. j. 5 Afs 29/2015-68: *„takového správní rozhodnutí stále existuje, je účinné a v souladu s principem presumpce správnosti správních aktů (...), je tudíž možno a nutno přiblížit k jeho obsahu a vycházet ze skutečností v něm uvedených. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku ostatně nepředjímá výsledek řízení samotného. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud vycházel z existence pravomocného rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně stěžovatelem, byť jeho vykonatelnost byla v důsledku přiznání odkladného účinku odložena. Je mimoto zřejmé, že § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech nestanoví podmínku pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně jako nutný předpoklad pro vydání platebního výměru na penále, respektive pro rozhodnutí o odvolání proti takovému platebnímu výměru. Podmínkou je, že porušitel rozpočtové kázně byl v prodlení s odvodem, což v dané věci bylo splněno, a to bez ohledu na usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o stanovení odvodu a bez ohledu na vykonatelnost takového rozhodnutí o stanovení odvodu. Nejedná se ani o opatření směřující k výkonu rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně.“* Byť se citovaný rozsudek týká penále za prodlení, lze jej aplikovat i na nynější případ – úrok z posečkaní. Námitka ohledně odkladného účinku žaloby proti odvodům tak není důvodná.
28. Důvodná není ani námitka žalobce stran neúčinnosti a nevykonatelnosti napadeného rozhodnutí platebních výměřů, neboť, jak již soud výše zmínil, žalobě ve věci odvodů bylo vyhověno, žalovaným bylo opětovně pravomocně rozhodnuto a žalobě ve věci odvodů 2 nebyl odkladný účinek přiznán. Napadené rozhodnutí je tak vykonatelné a žalobci nadále zůstává povinnost předmětné odvody zaplatit, neboť má rovněž povinnost zaplatit předmětnou daň.
29. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že povolením posečkaní bylo umožněno pozdější plnění oproti termínu stanovenému zákonem a že v takovém případě žalobci

vzniká povinnost uhradit úrok z posečkané částky. Žalobce namítá, že žalovaný přehlíží, že odklad daňového odvodu neumožnil institut posečkaní, ale odkladný účinek žaloby. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že institut posečkaní umožňuje pozdější plnění, neboť to je podstatou tohoto institutu. Rozhodnutí správce daně o posečkaní je úkon, jímž je zajištěno vybrání daně, pokud správce daně uzná, že tu jsou důvody bránící řádnému vybrání v termínu původní splatnosti a rovněž uzná, že zatím není třeba přikročit k výkonu rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2011, č. j. 2 Afs 82/2010-56). Poněvadž však žalobce neuhradil posečkané odvody v termínu, byl mu předepsán úrok z posečkaných částek. Nedodrží-li totiž žalobce některou z podmínek rozhodnutí o posečkaní, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení a správce daně o tom vydá rozhodnutí (§ 157 odst. 5 daňového řádu). Posečkaní s úhradou odvodu SR a odvodu NF bylo žalobci povoleno od 27. 4. 2017, nejdéle však do 30. 6. 2019. Jelikož žalobcem posečkané odvody nebyly uhrazeny, správce daně postupoval správně, pokud podle § 157 odst. 3 daňového řádu vydal rozhodnutí o předepsání úroku z posečkané částky odvodu SR a odvodu NF. Bezodkladné vydání platebního výměru je dáno zákonem, správce daně v takovém případě není nadán správním uvážením. Jak již soud uvedl výše, skutečnost, že v dané době byl žalobě ve věci odvodů přiznán odkladný účinek, není pro vydání rozhodnutí o předepsání úroků relevantní.

30. Žalobci tedy předepsáním úroků z posečkaní částky podle § 157 odst. 3 daňového řádu vzniká ze zákona povinnost úrok z posečkané částky uhradit (§ 157 odst. 2 daňového řádu). Platební výměr na daň, stejně jako platební výměr o předepsání úroků, nemají v rovině samotného daňového hmotného práva konstitutivní účinky, nýbrž pouze deklaratorní. Platebními výměry se tak konstatuje povaha a výše primární či, v případě úroků, sekundární daňové povinnosti k určitému dni, která však vznikla přímo ze zákona (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č.j. 5 Afs 35/2009-265, č. 2317/2011 Sb. NSS). Jak tedy zdejší soud již výše uvedl, úrok z posečkané částky vzniká i za dobu, kdy bylo daňovému subjektu povoleno posečkaní, jehož podmínky tento posléze nedodržel (§ 157 odst. 2 a odst. 5 daňového řádu). V postupu žalovaného tedy soud neshledal pochybení a námitky žalobce jsou nedůvodné.
31. Žalobce namítá, že ust. § 157 odst. 6 daňového řádu bylo nesprávně aplikováno, neboť žalobě ve věci odvodů byl přiznán odkladný účinek. Jak již soud výše uvedl, z citovaného rozsudku č. j. 5 Afs 29/2015-68 vyplývá, že otázka odkladného účinku není v řešeném případě relevantní. Předmětné ustanovení tedy nelze aplikovat tak, jak žalobce požadoval. Předmětné ustanovení bylo správcem daně aplikováno, neboť ve specifikovaných částkách a specifikovaných obdobích by žalobci již nevznikalo penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, protože v tomto rozsahu nevznikl ani úrok z posečkaní – žalovaný se k tomuto vyjádřil v napadeném rozhodnutí v bodech [31] a [34].
32. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že vydání platebních výměrů je vázáno na povolení posečkaní, které již skončilo. Žalobci nemůže být přičítáno k tíži, že vedle žaloby ve věci odvodů současně požádal o posečkaní. Soudu není zcela jasné, co žalobce touto námitkou myslí. Žalobci z důvodu povoleného posečkaní nevznikalo penále za prodlení s odvody, které je vyšší než úrok z posečkaní. Platební výměry, jimiž byl úrok z posečkaní předepsán, byly vydány, neboť žalobce posečkané odvody neuhradil. Touto skutečností povolení posečkaní skončilo a správce daně byl ze zákona povinen platební výměry na úrok z posečkané částky vydat. V napadeném rozhodnutí soud neshledal nic, z čeho by

vyplývalo, že žalovaný žádost o posečkání přičítal žalobci k tíži. Ani tato námitka tak není důvodná.

33. K námitce týkající se probíhajícího trestního řízení soud uvádí, že žalobce nedoložil žádný důkazní prostředek, z něhož by soud mohl posoudit, zda se trestní řízení týká téže věci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce byl příjemcem dotací u dvou projektů, a to *Rekonstrukce Holubí Zhoř* a *Výroba ocelových konstrukcí* a že předmětem tohoto řízení byl první z projektů a trestní řízení je vedeno v tom druhém. Žalobce tuto skutečnost v žalobě rozporoval. Na odvod nelze nahlížet jako na „trestní“ sankci. Odvod má plnit funkci reparační, nikoliv funkci „trestu“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 31 Af 78/2020-114). V takovém případě tedy nelze na trestní řízení nahlížet jako na řízení *bis in idem*, tedy na duplicitní vymáhání, nýbrž na dvě samostatná řízení a dvě samostatné povinnosti. V řešené věci se navíc nejedná o odvody, ale o úrok z posečkání, který byl žalobci vyměřen v souladu s § 157 odst. 3 daňového řádu, neboť žalobce nedodržel jednu z podmínek (§ 157 odst. 5 daňového řádu). Pro úplnost soud opakuje, že skutečnost, že žalobě ve věci odvodů byl přiznán odkladný účinek, je nerelevantní.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. dubna 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu